

ДРАГАН ХАМОВИЋ

МИРНЕ ЗОНЕ

ЗЕМЛИН

Над њробницом лоџораца, на Бежанијској коси

Преносе, савским током, шине од железа
Живи терет – а Сава надута телеса:
Све стигле у транзитни логор у Землину
Даље на север, ако доведе не премину...
Они у радној снази, живот би морали
Искупити одласком на кулук поларни
Да копају руднике у корист Вермахта,
У леду, глади које сит-напит не схвата.
Само да преживи, ни од чега не преза
Механизам људски, тврђи и од железа.

Да, човек је, ипак, најстарија држава,
Макар несuverена, тужна и мршава.
Макар му и последње капљице истисли,
Човек се препорађа, сам себе измисли.
Замеси се из праха, из кала земљина,
Само да се врати кући, преко Землина...
Нема смрти, има сеоба, метафорā,
Невољних или вољних радњи и напора;
Пребаце жеље преко жичане капије
У опиту логорске – логотерапије.

Неки ће преостати, но многи сусташе,
Самлео их лагер, поклаше их усташе...
Земља је рањава и препуна закрпа:
Колико ли човечјих истина затрпа?
Састојке тела мати мрачна преради,
Без душа што прхну, небеске перади:
Можда су то она телашца на гранама,
Јавком што се, дрхтавом, обрете ка нама –
Нису тек несловесне грудвице са перјем,
Доста са тим слепилом и са маловерјем!

Помислим док корачам, Боже ме опрости,
Парком чија подлога смешане су кости
Са Сајма, из Саве – на Бежанијској коси,
Кад ми шетњу дозволе дневне активности.

НЕБО НАД БЕЖАНИЈОМ

Поглед ми прати млазњаке
Са блиске писте сурчинске.
Смутном душом, без назнаке,
Направа летна сручи се.

Мимо курса, ван домета,
Облачина се натушти.
Сав скршен и пре долета,
Ја, слепи путник ваздушни.

Незнан летећи објекат,
Вртлоге трпим, притиске...
Никад то мноме не мине.

Нема легуре однекад,
Ни мирне зоне висинске,
Ни меке шаке земљине.

КУМБОР

Стижем напокон до места Кумбора,
У залив што мами, мору што прети,
Искрцам годишњи пртљаг умора,
Запливам, попут плода у плаценти.

Разуздан проток владалац места је,
Тискамо с обала кротке старинце:
Сувишан отпор, снага̄ понестаје
У бившој луци ратне морнарице.

Хрлимо жељни на море, на море,
Притом скупљамо овдашње заморе,
Нико не осети туђе терете.

У заливу смо, наново збраћени,
О браћо – мајци плодови враћени –
Шта ће остати кад умор сперете?

ВЛАДИМИРУ ЈАГЛИЧИЋУ

Од пре почетка мирише Јаглика,
Са хоризонта до лењих предграђа.
Ко ће тај мирис тачно да наслика?
Таквог песничка мајчица не рађа.

Горак си, гòрчи та ја-горчевина,
Исказни оквир несносни: Ја-па-ја,
Док мајчевина, то јест очевина,
Закономерно црпе и напаја.

Биће и горе. А тебе сагоре
Нечисти април, снег на Благовести.
Одавде крете, све смером нагоре,
Вршећи строге лирске заповести.

Оправљаш тамо лик свога пралика,
Подлажеш речи уместо малтера.
Живопис надзире смерна Јаглика,
Прва у колу свих горких матера.

О Ђурђевдану 2022. године

УСПЕЊЕ МОЈЕ МАЈКЕ

Мајка ми дуго, упорно замире,
Умањује се, понире безумна...
Дугове враћа, да се сви намире,
Сагласно закону универзума.

Усне јој квасим, цедим сок лимуна,
Ни кап не пређе границу робусну...
Још само дише, на сав свет имуна,
Тоне и чека тек листу отпусну.

Мама се бори и плански одступа,
Уводи своје стратешке резерве:
Прекид свих веза, никоме доступна,
Очима рони кроз слике безмерне.
Зовем и зовем. Не чујем одзиве
Љубави стрпљиве, неопозиве.